Що відкрила мені лірика С. О. Єсеніна?

У Серьожі є свій голос гарний.

Він любить Росію по-своєму.

Як ніхто інший. І оспівує її по-своєму.

Берези, місяць, житні поля, озера —

ось його пісня. І співає він її всією

своєю істотою.

А. Андрєєв

За темною грядою лісу сідало руде, нерозчісане, ніби спросонку, сонце. Востаннє освітило багряною зливою променя розкидані скирди, пухнаті хмари, заглянуло мені в очі. Можливо, воно хотіло запитати, чи не чула я що-небудь про рязанського хлопця з русявим, ніби спіле жито, волоссям, синіми, як небо, очима і чистою, немов весняний заливний дощ, посмішкою.

Сонце, зупинися на мить! Я розповім тобі про Сергія Єсеніна, розповім про його лірику, розповім, чому я полюбила вірші.

Вірші Єсеніна я люблю відтоді, як ввійшла в чарівний світ поезії. З тих пір багатогранність, своєрідність його творчості не перестає дивувати мене.

Все глибше вивчаючи життя і творчість поета, я покохала його всією душею і хочу бути співцем його поезії. Чому? Я часто ставила собі це запитання. Дійсно, чому так близькі і зрозумілі його вірші і сьогодні? Мабуть, через його глибоку любов до своєї батьківщини, до свого народу, через безмежну любов до природи, її красоти, через те, що вони вчать мене розуміти прекрасне.

Лірика поета жива однією великою любов'ю — любов'ю до батьківщини. Почуття батьківщини — основне у творчості Сергія Єсеніна. Багато поетів намагалися розкрити тему батьківщини у своїх творах. Але так, як зробив це Єсенін, по-моєму, не вдавалося нікому. Він із гордістю називав себе «крестьянским сыном» і «гражданином села». Де б не був Єсенін, на яку б вершину слави він не піднімався, він завжди бачив Русь селянську, жив її надіями. У віршах Єсеніна не тільки «светит Русь», не тільки звучить тихе признання поета в любові до неї, але і виражається віра людини в її майбутнє, велике майбутнє рідного народу.

Єсенін завмер на місці. Йому уявляється величезна, без кінця і краю Русь, уся залита березовим світлом, встала рядком хат уздовж Оки. «Родина моя, — прошепотіли губи, — Родина». І раптом замовкли, тому що знайшлися інші слова:

Гой ты, Русь моя родная,

Хаты — в ризах образа...

Не видать конца и края,

Только синь слепит глаза.

Єсенін з відвертим теплом оспівує неповторну красу рідного краю. Як він його любить! Він закоханий у безкраї поля, ліси, у своє рязанське небо, у польові квіти.

Вже давно усе стихло навколо. А він не міг заснути. Йому раптом захотілося побачити маленьке лісове озерце, де він, босоногий хлопчисько, ганявся за косими променями сонця, молоду берізку, яка влітку полоскала свої коси у воді, а взимку дзвеніла кришталево ними.

Завтра — початок сінокосної пори. І скільки потрібно сил, щоб з ранку до вечора махати косою. А людина ходить і ходить по рідній землі. І невтямки зіркам-пустухам, що не до сну поету, що він безмірно щасливий, тому що весь світ — для нього. Для нього цвітуть трави, для нього сміються пустотливі очі озер, і навіть вони, зірки, світять для нього. І мимоволі із серця на волю рвуться слова:

О Русь! Малиновое поле

И синь, упавшая в реку —

Люблю до радости, до боли

Твою озерную тоску!

Яка безмежна любов до природи! Мене захоплює неповторна єсенінська лірика, розуміння всіх тонкощів рідної природи й уміння передати це у віршах. Свої вірші про природу Єсенін створює за чорновим малюнком, накиданим самою природою і звіреним з загальною картиною природного життя. Поет саджає горобину біля селянської хати. В «рябиновом костре» згоряють останні надії:

В саду горит костер рябины красной,

Но никого не может он согреть.

У Єсеніна загострений погляд на ті риси природи, які можуть бути уподібнені матеріальному світу. Навіть небесні світила він запрошує на землю. Місяць схожий на лоша, він теж рудий і «запрягается» в сани. Під місяцем відбуваються найбільш болісні пошуки і відкриття самого себе.

У віршах Єсеніна все життя, із усіма поворотами, вибоїнами і зльотами. Єсенін пройшов недовгий, але тернистий життєвий шлях. Він оступався, помилявся, впадав у народництво, — це цілком природні «витрати» молодості, особистого характеру. Проте Сергій Єсенін завжди в пошуках, у дорозі, на крутих поворотах історії. Усі особисті переживання, невдачі він відсуває на другий план у порівнянні з головним — любов’ю до батьківщини.

Що для людини найдорожче в житті? Я б відповіла: «Вітчизна». І хіба не щастя оспівувати

її красу?! Не можна жити на землі і не мати дому, батьківщини, матері. І не можна її не любити.

На траву впала роса. Станули в небі зірки-насмішниці. Світанок був якийсь рожевий і дзвінкий. Здавалося, скажеш слово тихо-тихо, а воно полетить через усю землю. Десь далеко зайнялася пісня. На неї лунко обізвалися ліс, озеро, сонце. А Єсеніну захотілося до людей. Він вибіг на луг, подивився на рідні, знайомі до болю поля і завмер. Тепер він твердо знав: у які б краї не закидала його доля, він ніколи не розлучиться ні з цією землею, ні з берізкою над ставом. Слова самі вишиковувалися в ряд:

Если крикнет рать святая:

«Кинь ты Русь, живи в раю!»

Я скажу: «Не надо рая,

Дайте родину мою».

Це була його перша в житті клятва у вірності новій, сталевій Росії. Слова піднімалися у світанковій дзвінкій тиші до сонця і летіли над Руссю разом із вільними вітрами через ліси, озера, луки, крізь роки.

Пішовши з життя в 30 років, Єсенін лишив нам чудесну спадщину. Наповнена любов’ю до людини, до рідної землі, перейнята сердечністю, щирістю, добротою, поезія Єсеніна актуальна і сучасна й у наші дні. Багато його віршів стали піснями. І через все життя я пронесу томик віршів Єсеніна.